

RTV SLO RADIO ▾ TELEVIZIJA ▾ O RTV VEČ ▾ Najdi ... 🔍

MMC | SLOVENIJA SVET ŠPORT KULTURA ZABAVA IN SLOG POSEBNA IZDAJA ≡ Kaz

Film in TV Glasba Knjige Oder Vizualna umetnost Arhitektura in oblikovanje Dediščina Recenzije Drugo Jezikovni spletovalci

🔗 MMCteden: Intervjuji, analize, kolumne, poglobljeni prispevki

Film in TV

Denis Valič, Ars

30. januar 2021 ob 15:50
Ljubljana - MMC RTV
SLO, Radio Slovenija

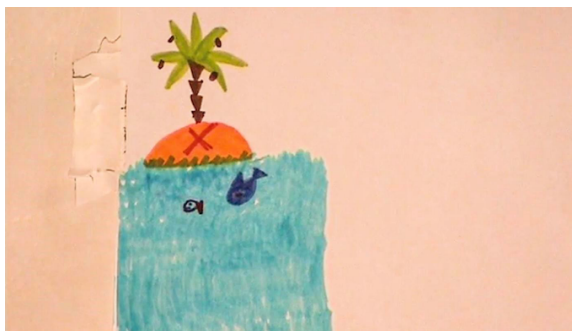
🔊 Preberi članek

Deli ↩

Komaj čakam, da prideš in nove poti razvoja slovenskega filma

Iz oddaje Gremo v kino

V izteku 20. stoletja, ko se je z nastopom tretje industrijske revolucije začela preobrazba tehnološkega sektorja iz mehanskega in analognega v digitalnega, se je digitalizacija počasi, a nezaustavljivo razširila tudi v preostale pore naših življenj.

📷 Prizor iz filma Komaj čakam, da prideš. Foto: Radio ARS

Tako je kmalu prodrla tudi na področje filma in pri tem obljubljala, da bo tega odpeljala še nekaj korakov dlje od mesta, do katerega ga je pripeljala miniaturizacija tehnologije v 60. in 70. letih prejšnjega stoletja, s tem pa je postal medij filma še bolj demokratičen in dostopen vsem.

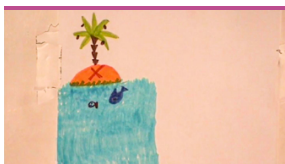
A čeprav se je znova izkazalo, da z večjo dostopnostjo medija vanj vstopi tudi večja količina "šuma", pa prav tako znova ni mogoče spregledati njenih pozitivnih učinkov. Pa naj gre za digitalno nadaljevanje tistega, kar se je v 60. letih porodilo kot amaterski film na eni strani in eksperimentalni na drugi, ali pa za sodobnejši fenomen digitalne gverile. A tako kot v preteklosti se tudi danes še najbolj zanimive stvari dogajajo vmes, na presečiščih, kjer se križajo različne poti, tam, kjer se na primer križata poti institucionalne in neinstitucionalne kinematografije, poti ene in druge umetnosti, ene človeške usode z drugo.

Sorodne novice

Komaj čakam, da prideš: ko nas praznina spomina ohranja v stiku z ljubljeno osebo

Domača kinematografija je na tovrstnih presečiščih v domeni svobodnejšega, odprtega medija filma, že v preteklosti ponudila sijajne stvaritve. Spomnimo se na primer del Karpa Godine ali pa tistih skupine OHO. Zato skorajda ni presenetljivo, da nam je eno najlepših presenečenj zadnjih let znova pripravila v tem, obrobem, ali vsaj drugačnem filmskem vesolju, ki se dogaja onkraj meja "uradne" oziroma institucionalne filmske produkcije.

Komaj čakam, da prideš: ko nas praznina spomina ohranja v stiku z ljubljeno osebo

Nekonvencionalna osebnoizpovedna eksperimentalnost

V mislih imam nedavno spletno projekcijo režijskega debija Tomaža Groma, filma z naslovom *Komaj čakam, da prideš*. To nekonvencionalno, eksperimentalno, osebnoizpovedno dokumentarno delo na sijajen način nadaljuje prav tradicijo te, na neki način gverilske, a hkrati osupljivo čiste filmske pripovedi, ki so jo pri nas začeli prej omenjeni ustvarjalci.

Pripoved pa ob tem pripelje do tako silovite izpovednosti, na kakršno le redkokdaj naletimo, tudi znotraj institucionalne produkcije. Delo, za katerega sta scenarij in osupljivo nadzorovano, izbrušeno, kot rezilo britve ostro montažo prispevala Tomaž Grom in Špela Trošt, se je porodilo iz njune osebne nuje, iz doživetja nečesa, kar je skoraj neubesedljivo. A pri tem sta ustvarila tako univerzalno pripoved o izgubi

in ljubezni, kakršne ne vidimo prav pogosto. Za vse, ki Tomaža Groma poznamo predvsem kot glasbenika, bo delo brez dvoma svojevrstno presenečenje.

A po drugi strani smo prav tako že dolgo vedeli – vsaj od njegovega kinotečnega spremljanja Dreyerjevega *Trpljenja Device Orleanske* – za njegov posebni, intenzivni in izrazito intimni odnos do filmskih podob. Njegovo sposobnost, da v podobi najde čustvo, ki podoba prežema in ga nato potencirano izrazi skozi svoj lastni medij. In prav ta osupljiva prežetost podob s čustvi, ob katerih se gledalcu naježi koža, je ena najsjajnejših značilnosti njegovega dela. Od skoraj dušičnega uvoda, ki nam na preprost, vizualno učinkovit način poda izhodiščno čustvo, pa vse do tistega čustveno težkega konca, ko s kamero drsimo po "polno-prazni" sobi. Tomaž Grom in Špela Trošt sta s filmom *Komaj čakam, da prideš* napisala eno najčudovitejših poglavij sodobne slovenske kinematografije. In hkrati postavila svojevrsten spomenik težnjam po odpiranju filmskega medija.

Iz oddaje Gremo v kino